

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/51/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2322203623
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2322203623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcov: 1. A. B. C., nar. X.X.XXXX, adresa D., E. XXX/X, 2. A. B. C., nar. X.X.XXXX, adresa tamtiež, prechodne bytom D., B. B. XXXX/XX, 3. F. C., nar. XX.X.XXXX, adresa D., E. XXX/X, 4. G. C., nar. XX.X.XXXX, adresa D. XXX/X, žalobcovia 2, 3, 4 zastúpení žalobcom 1, proti žalovanému: Vektor EU, s.r.o., so sídlom Galanta, Železničarska 1422/24, IČO: 45 954 470, za účasti intervenienta na strane žalovaného: BEKOR, s.r.o., so sídlom Galanta, Puškinova 700/90, IČO: 36 291 749, zastúpenému: Advokátska kancelária SPÁL & Partners, s.r.o., so sídlom Trnava, Kapitulská 454/12, IČO: 54 252 601, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie žalobcov 1, 2, 3, 4 proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 22C/42/2022-277 zo dňa 15.2.2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovanému a intervenientovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinstančný súd nevyhovел žalobe žalobcov, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Súd žalobu zamietal.

II. Žalovanému sa nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ až 4/ nepriznáva.

III. Intervenient má voči žalobcom 1/ až 4/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Právne prvoinstančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 137 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (v texte aj len CSP), § 132 ods. 1 a § 135b ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. v účinnom znení – ďalej aj len OZ).

3. Skonštatoval, že žalobcovia sa žalobou domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - stavbe, t.j. podali určovaciu žalobu podľa § 137 písm. c) CSP, podmienkou ktorej je existencia naliehavého právneho záujmu. Súd mal preukázanú existenciu naliehavého právneho záujmu, keďže žalobcovia sa domáhali určenia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorej je ako vlastník na liste vlastníctva evidovaný žalovaný. Vzhľadom k uvedenému tak podľa tvrdenia žalobcov existuje rozpor medzi hmotnoprávnym stavom vlastníctva, ktorý svedčí v prospech žalobcov a formálnym stavom vykazovaným na liste vlastníctva, ktorý svedčí žalovanému. Keďže je žalovaný zapísaný v katastri nehnuteľností ako vlastník nehnuteľnosti, majú žalobcovia naliehavý právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva, pretože takéto rozhodnutie súdu môže byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností. Súd sa nestotožnil s právnym názorom intervenienta, že žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva z dôvodu, že na tunajšom súde je pod sp.zn.

35C/44/2022 vedené konanie o vylúčenie spornej nehnuteľnosti z exekúcie. Súd má za to, že aj v prípade ak by si súd v konaní o vylúčenie veci z exekúciu vyriešil otázku vlastníckeho práva ako predbežnú, rozhodnutie súdu v konaní o vylúčení veci z exekúcie by nemohlo byť podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností.

4. Žalobcovia tvrdili, že spornú nehnuteľnosť žalovaný kúpil v roku 2015 za sumu 5.000 eur, pričom postupne na predmetnej stavbe vykonali búracie práce a novú výstavbu vrátane nadstavby a prístavby. Žalobcovia tvrdili, že na búracie práce ako aj na nadstavbu a prístavbu spornej nehnuteľnosti použili výhradne vlastné finančné prostriedky ako aj prostriedky nebohého brata žalobcu 1/. Finančné prostriedky získali z pôžičky, resp. z hypotekárneho úveru, ktorý si zobrali žalobcovia 1/ a 2/ vo VÚB, a.s., pričom žalobcovia 1/ a 2/, vtedy ako manželia, ako protihodnotu založili vlastnú novostavbu rodinného domu v D.. Žalovaný tvrdenia žalobcov nerozporoval. Intervenient, ktorý vystupuje na strane žalovaného, s ktorým netvorí nerozlučné spoločenstvo mal za to, že žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz o ich vlastníckom práve a takisto, že pôvodná stavba nezanikla, stále existuje a preto je vo vlastníctve žalovaného.

5. Podľa obsahu žaloby a tvrdení žalobcov, mohli žalobcovia nadobudnúť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti iba v súlade s § 135b ods. 2 OZ, t. j. spracovaním cudzej veci na novú vec. Zároveň z predmetnej žaloby mal súd preukázané, že žalobcovia nemohli byť dobromyseľní, že im stavba-bufet patrí, keďže samotní žalobcovia uviedli (teda mali vedomosť o tom), že bufet kúpil žalovaný v roku 2015. Žalobcovia nemohli byť dobromyseľní, že im bufet patrí aj vzhľadom k tomu, že žalobca 1 je od roku 2011 jediným spoločníkom a konateľom žalovaného a teda ako konateľ uzatváral v mene žalovaného kúpnu zmluvu, na základe ktorej žalovaný nadobudol vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti. Aj z uvedeného dôvodu žalobca 1 ako aj ostatní žalobcovia, keďže ide o blízke osoby žalobcu 1, nemohli byť dobromyseľní, že im bufet patrí. V prípade žalobcov 3 a 4 ide o deti žalobcu 1 a v prípade žalobkyne 2 ide o bývalú manželku žalobcu 1, ktorých manželstvo bolo rozvedené až v roku 2017, teda dva roky po kúpe spornej nehnuteľnosti. Vzhľadom k uvedenému do úvahy prichádza iba nadobudnutie vlastníckeho práva k cudzej veci podľa § 135b ods. 2 OZ, keďže žalobcom bolo známe, že im sporná nehnuteľnosť nepatrí.

6. Súd prvej inštancie pokračoval, že s poukazom na uvedené bolo potrebné, aby žalobcovia preukázali, že došlo k spracovaniu nehnuteľnosti na novú nehnuteľnosť a zároveň, že to boli práve žalobcovia, každý v podiele 1-ina, kto spracoval cudziu nehnuteľnosť na novú. Súd mal však za to, že žalobcovia nepreukázali ani to, že došlo k spracovaniu cudzej nehnuteľnosti na novú nehnuteľnosť a nepreukázali ani to, že to boli oni kto spracoval cudziu vec na novú, pričom bolo potrebné, aby žalobcovia preukázali splnenie týchto skutočností kumulatívne. To znamená, že nepreukázaním ktorejkoľvek z týchto skutočností, žalobcovia nemôžu byť v konaní úspešní.

7. Podľa § 135b ods. 2 OZ nadobudnutie vlastníckeho práva spracovaním veci je výnimočne možné aj u osoby, ktorá spracuje vec nedobromyseľne (teda aj keď jej je známe, že nemá a nenadobudla vlastnícke právo k predmetnej veci). Aj v takom prípade však je základným predpokladom preukázanie spracovania cudzej veci na novú vec. O nadobudnutie vlastníckeho práva spracovaním cudzej nehnuteľnej veci môže ísť iba v prípadoch, keď sa rekonštrukciou stavby vykonajú také zmeny jej základných stavebných prvkov, že nepochybne ide o vytvorenie novej veci (stavby). Nadobudnutie vlastníctva k „spracovanej“ stavbe je možné len pokiaľ pôvodná stavba zanikla, pričom za zánik stavby v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (R 29/1999; citované podľa 2Cdo/22/2005).

8. Žalobcovia nepreukázali, že došlo k zániku pôvodnej stavby, to znamená, že by došlo k takej deštrukcii pôvodnej stavby, že by nebolo poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia pôvodnej stavby. Žalobcovia predložili iba fotografie, pričom z fotografií je vidieť iba to že bola vykonaná nadstavba na pôvodnej stavbe a bola urobená prístavba a že pôvodná stavba nezanikla, keďže nedošlo k takej deštrukcii pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. V danom prípade zostala stále zachovaná pôvodná stavba bufetu. Uvedené potvrdila aj žalobkyňa 2/, ktorá uviedla, že budova síce bola v dezolátnom stave, ale zároveň uviedla, že sa vymenila elektroinštalácia, nová kuchyňa, barový pult, urobili sa nové vodovodné potrubia a vie, že žalobca 1/ tam postavil nadstavbu. Aj z uvedenej výpovede žalobkyne 2/ vyplýva, že došlo iba k rekonštrukcii pôvodnej stavby, nie však k jej zániku a nadstavba bola vybudovaná na pôvodnej stavbe. Uvedené uviedol aj

žalobca 1/ vo svojej výpovedi, keď uviedol, že nadstavba sa realizovala na pôvodnej stavbe. To, že nedošlo k zániku pôvodnej stavby potvrdil aj svedok H. I., ktorý uviedol, že sa museli dávať nové okná, dvere, nábytok, podlahy, všetko, lebo tam vytekla voda, aj omietky sa robili. Všetko sa obnovilo, vrátane terasy, ktorá bola rozšírená. Svedok uviedol, že je tam postavené ďalšie poschodie nad reštauráciou a terasa, ktorá je iná ako na pôvodnej fotografii. Aj z uvedenej výpovede svedka vyplýva, že pôvodná budova bola zachovaná, nezaničila, bola iba zrekonštruovaná, keď ako uviedol svedok došlo k výmene okien dverí, podláh, omietok. Vzhľadom k vyššie uvedenému, žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, t. j. nepreukázali, že došlo k spracovaniu cudzej nehnuteľnosti na novú vec.

9. Žalobcovia zároveň zostali v rovine tvrdení aj ohľadne toho, že to boli oni kto vykonal nadstavbu a prístavbu spornej nehnuteľnosti do stavu v akom sa nachádza dnes a že na to použili prostriedky z pôžičky, resp. hypotekárneho úveru, ktorý si brali žalobcovia 1 a 2 ešte ako manželia a takisto darované finančné prostriedky od brata žalobcu 1. Toto tvrdenie však nijakým spôsobom nepreukázali. Súd sa stotožňuje s tvrdením intervenienta, že žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz o ich vlastníckom práve. V konaní nepreložili žiaden dôkaz o tom, že by si brali hypotekárny úver, resp. že mali k dispozícii peniaze od brata žalobcu 1 a v akej výške a že tieto prostriedky použili na spracovanie spornej nehnuteľnosti. Takisto nepredložili dôkazy o tom, že by boli vykonávané akékoľvek stavebné práce na spornej nehnuteľnosti alebo že kupovali stavebný materiál a že to boli oni na koho boli vystavené daňové doklady a podobne.

10. Žalobcovia takisto nepreukázali akou mierou sa ten ktorý žalobca mal podieľať na spracovaní veci a že sa podieľal práve v rozsahu 1-iny. Uvedené nevyplýva ani z výpovede žalobcov, ani z predložených dokladov. V súvislosti s uvedeným súd poukázal na výpoveď žalobkyne 2, ktorá uviedla, že sporná nehnuteľnosť bola zrekonštruovaná zo súkromných peňazí, že sa zobral hypotekárny úver, ktorý si brala ona a žalobca 1 ako aj na výpoveď žalobkyne 3, ktorá uviedla, že ona si úver nebrala, je len žalobkyňa, lebo ide o rodinné peniaze, ako aj na výpoveď žalobcu 1, ktorý uviedol, že spoločným zámerom rodiny C. bolo po kolaudácii predmet sporu prepísať a darovať deťom, pričom ku kolaudácii spornej nehnuteľnosti doteraz neprišlo. Zároveň v žalobe o vylúčenie veci, ktorú podali žalobcovia z exekúcie je na strane 3 uvedené, že spoločnosť VEKTOR EU s.r.o. v zastúpení konateľom viackrát upozornila súdneho exekútora, že doposiaľ neskolaudovaná novostavba nie je vlastníctvom povinného, ale je to majetok rodiny jediného štatutára (žalobcu 1) a už nebohého brata A. B. C.. Žalobca 1 na pojednávaní uviedol, že brat mu prispel čiastkou 500.000 eur, ale v žalobe o vylúčenie veci z exekúcie žalobcovia uviedli, že brat žalobcu 1 prispel na budovu sumou 100.000 eur. V záverečnej reči žalobca 1 okrem toho, že sa na rekonštrukciu spornej nehnuteľnosti použili prostriedky z úveru a rodinné úspory uviedol, že odpredal aj svoje majetky, niekoľko nehnuteľností v hodnote 500.000 eur a tieto prostriedky boli použité na rekonštrukciu spornej nehnuteľnosti a čiastočne na rekonštrukciu kúpaliska.

11. Žalobcovia poukazovali iba na účtovnú závierku na str. 2, kde je uvedená zostatková hodnota stavby menej ako 5.000 eur. Uvedené však nepreukazuje, že žalovaný nie je vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Okrem uvedeného, keďže predmetná stavba nebola skolaudovaná a nebolo začaté ani stavebné konanie, t. j. nebolo vydané stavebné povolenie, ako to vyplýva zo žaloby, keďže samotní žalobcovia uviedli, že stavebné konanie s kolaudáciou chceli vykonať až po nadobudnutí vlastníctva k pozemku pod stavbou, nie je možné očakávať, že by sa do účtovnej závierky premietla zvýšená hodnota nehnuteľnosti, keďže predmetná zmena spornej nehnuteľnosti nebola zlegalizovaná.

12. Na preukázanie tvrdení žalobcov bol vypočutý svedok H. J. I.. Výpoveď toho svedka však takisto nepreukázala, že to boli žalobcovia kto vykonal nadstavbu a prístavbu spornej nehnuteľnosti do stavu v akom sa nachádza dnes a že na to použili prostriedky z pôžičky, resp. hypotekárneho úveru ako ani to, že by pôvodná stavba zanikla a vznikla nová stavba. Svedok uviedol, že podľa neho je majiteľom spornej nehnuteľnosti žalobca 1, uviedol, že spornú nehnuteľnosť kúpil žalobca 1 a nie firma a vie, že žalobca 1 do toho dával peniaze, že predal majetok, aby sa to mohlo financovať. Vie to, lebo sa tam zdržiaval a žalobca 1 mu povedal, že musel prediť nejakú nehnuteľnosť, aby sa to dalo do takého stavu ako je to teraz. Tvrdenia uvedeného svedka nepreukázali, že by žalobcovia 1 až 4 nadobudli spornú nehnuteľnosť do svojho podielového spoluvlastníctva. Svedok mal za to, že majiteľom je žalobca 1, toto mal však iba od žalobcu 1, ktorý mu uviedol, že musel prediť nejakú nehnuteľnosť, aby to dal do takého stavu ako to je. Svedok si teda vyvodil, že žalobca 1 je vlastníkom spornej nehnuteľnosti iba z tvrdenia žalobcu 1. Uvedená svedecká výpoveď tak nepreukázala, že by žalobcovia spracovali nehnuteľnosť na novú vec. Okrem toho tento svedok dokonca vo svojej výpovedi uviedol, že bufet prerábal žalobca 1 a jeho firma,

z ktorého tvrdenia vyplýva, že na zmene nehnuteľností sa podieľal žalovaný. Svedok takisto nesprávne uviedol, že spornú nehnuteľnosť kúpil od predchádzajúceho majiteľa žalobca 1 a nie žalovaný.

13. Čo sa týka ostatných tvrdení žalobcov ohľadne toho, že obec F. nepredala žalobcovi 1 pozemok napriek tomu, že obecné zastupiteľstvo schválilo prevod areálu kúpaliska a teda aj pozemkov na žalobcu 1 a že zmluvy uzatvorené medzi obcou F. a intervenientom ohľadne predaja nehnuteľností v areáli TKD sú absolútne neplatné, tieto sú vo vzťahu k tomuto konaniu irelevantné.

14. Vzhľadom k vyššie uvedenému, keďže žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

15. Prvoinštančný súd zamietol návrhy žalobcu 1 na vykonanie dokazovania výsluchom starostky Obce F. a H. K., vedúceho stavebného úradu obce F. z dôvodu hospodárnosti konania. Žalobca žiadal vypočuť H. K. za účelom preukázania, že pozemky patria obci a nie spoločnosti BEKOR a mal sa vyjadriť k technickému stavu stavby a starostku žiadal vypočuť k spôsobu nadobudnutia pozemku. Súd mal za to, že výsluch H. K. a starostky za účelom preukázania toho kto je vlastníkom pozemkov pod stavbou a preukázania toho, že vlastníkom nie je spoločnosť BEKOR s.r.o. ako aj preukázania spôsobu nadobudnutia pozemku by bolo nehospodárne a nadbytočné, keďže tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu boli navrhnuté dôkazy, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania. Okrem uvedeného súd má za to, že iba výsluchom týchto svedkov nie je možné vyvrátiť vlastnícke právo spoločnosti BEKOR s.r.o. k pozemkom, keďže toto vlastnícke právo je evidované v katastri nehnuteľností. Vykonanie výsluchu H. K. k technickému stavu stavby by bolo taktiež nehospodárne a nadbytočné, keďže zistenie technického stavu stavby nie je relevantné pre toto konanie. Zároveň vykonanie tohto dôkazu by bolo nadbytočné aj z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali, že to boli oni kto spracovali cudziu vec na novú a na preukázanie tejto skutočnosti nenavrhli vykonať žiadne dôkazy. Súd prvej inštancie zamietol takisto návrh intervenienta na vykonanie dokazovania výsluchom svedka G. L., ktorý bol zamestnancom žalovaného v čase keď sa robila nadstavba a mal celú nadstavbu na starosti a teda by sa vedel vyjadriť k skutočnostiam týkajúcim sa realizácii nadstavby. Súd zamietol tento návrh na vykonanie dokazovania z dôvodu, že vykonanie takéhoto dokazovania by bolo nehospodárne, keďže žalobcovia nepreukázali vyššie uvedené skutočnosti. S vykonaním dokazovania nesúhlasil ani žalovaný, na ktorého strane intervenient vystupoval a ktorý netvoril so žalovaným nerozlučné spoločenstvo.

16. Prvoinštančný súd pre úplnosť uviedol, že v danom prípade bola osoba žalobcu 1 totožná s konateľom žalovaného, teda osobou oprávnenou konať v mene žalovaného. V súvislosti s uvedeným poukázal na to, že z dikcie § 69 CSP vyplýva, že ustanovenie procesného opatrovníka v prípade neexistencie zákonného zástupcu prichádza do úvahy len pri fyzickej osobe. Procesného opatrovníka nie je možné ustanoviť právnickej osobe. OSP vymedzoval možnosť ustanovenia opatrovníka na základe rozhodnutia súdu za splnenia zákonom stanovených predpokladov aj právnickej osobe podľa § 29 ods. 1. Pod uvedené situácie bolo potrebné subsumovať najmä prípady ak neexistovala osoba oprávnená za ňu konať alebo ak to, kto za má za osobu oprávnenú konať, bolo sporné, ako aj v prípade stretu záujmov medzi záujmami osoby oprávnenej konať za právnickú osobu a právnickou osobou ako takou (§ 21 ods. 3 OSP). V týchto situáciách však nemožno hovoriť o strate procesnej spôsobilosti právnickej osoby. Vznik a zánik procesnej spôsobilosti právnickej osoby splyva so vznikom a zánikom spôsobilosti byť účastníkom konania, pričom stret záujmov nemá vplyv na existenciu procesnej spôsobilosti. Neexistencia osoby oprávnenej konať za spoločnosť alebo spornosť v otázke, kto je osobou oprávnenou konať alebo stret záujmov medzi záujmami osoby oprávnenej konať za právnickú osobu a právnickou osobou ako takou tak už nepredstavuje v rovine procesného práva procesnú prekážku, s ktorou by sa obligatórne spájala povinnosť súdu prerušiť konanie alebo ustanoviť procesného opatrovníka. Ustanovenie procesného opatrovníka právnickej osobe už podľa platnej a účinnej právnej úpravy (CSP) neprichádza do úvahy. Vzhľadom k uvedenému súd žalovanému neustanovoval procesného opatrovníka. V tejto súvislosti je možné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 11/2019-16 zo dňa 17.1.2019, v ktorom ústavný súd považoval za plne ústavne udržateľný záver okresného súdu, že ustanovenia CSP ani Exekučného poriadku ustanovenie procesného opatrovníka pre právnické osoby nijako nepredpokladajú, na základe čoho návrh sťažovateľky na ustanovenie procesného opatrovníka pre povinnú (ako právnickú osobu) v exekučnom konaní zamietol. V danej veci sa jednalo o návrh na ustanovenie opatrovníka právnickej osobe z dôvodu kolízie (rozporu) záujmov právnickej osoby a osôb, ktoré v jej mene konajú, v exekučnom konaní, pričom okresný súd tu tiež uviedol, že Obchodný zákonník upravuje ustanovenie opatrovníka

právnickej osobe len v tom prípade, že konateľ podá návrh na súd na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, dozorná rada nie je v spoločnosti zriadená a valné zhromaždenie do troch mesiacov od doručenia žaloby spoločnosti neurčí zástupcu spoločnosti.

17. Podľa prvoinštančného súdu žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, vzniklo v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP právo na plnú náhradu trov konania voči žalobcom. Keďže však žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, ani si žiadne neuplatnil, prvoinštančný súd mu ich náhradu nepriznal.

18. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal odvolanie žalobca 1 rovnako v zastúpení žalobcov 2, 3, 4, v ktorom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f), g) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

19. V úvode odvolania žalobcovia zdôraznili, že majú naliehavý právny záujem, s prihliadnutím na význam zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností je odôvodnený záver, že právne postavenie žalobcov 1 až 4 je v tejto situácii neisté a bez požadovaného určenia by ich právo mohlo byť vážne majetkovo ohrozené. Podľa odvolateľov prvoinštančný súd neúplne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a svojím konaním ohrozuje práva zaručené Ústavou SR a to na spravodlivý súdny proces, ochranu vlastníckeho práva žalobcov 1 až 4, nakoľko tak nespravodlivé rozhodnutie súdu by spôsobilo finančnú škodu pre rodinu C. v minimálnej výške 450.000,- eur. Odvolatelia ďalej zdôraznili, že súdne rozhodnutie o určenie vlastníckeho práva je podkladom na vykonanie zmeny v zápise katastri nehnuteľností, žaloba o určenie vlastníckeho práva je spôsobilým právnym prostriedkom na odstránenie neistoty o skutočných právnych vzťahoch medzi účastníkmi. Umožňuje totiž dosiahnuť zhodu medzi skutočným právnym stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností. Žaloba oprávnene smeruje proti žalovanému právnickej osobe zapísanej ako vlastník nehnuteľností v katastri nehnuteľností – sám žalovaný potvrdzuje, že skutočným vlastníkom vznikutej novostavby, ktorá s jeho súhlasom vznikla ako polyfunkčná budova, ktorá sa rozmerovo rozšírila výhradne z finančných prostriedkov žalobcu 1 až 4. Uvedené skutočnosti boli v žalobe uvedené a ako dôkaz bola priložená kópia kúpnej zmluvy zo dňa 13.5.2015, čo v cene 5.000,- eur vrátane DPH musí odzrkadliť technický stav pôvodnej dezolátnej stavby. Súd spochybňuje v odôvodnení výpoveď svedkov, čo je nesprávne, nakoľko súd v roku 2015 nevykonal dokazovanie ani ohliadku pôvodnej stavby a tak popretie tvrdenia piatich svedkov bez vykonania výsluchu samotného štatutára žalovaného, súd nemohol svojvoľne v rozpore s výpoveďou piatich svedkov konštatovať reálny technický stav pôvodnej stavby. Súd takýmto tvrdením naznačuje, že svedkovia by sa mali dopustiť pred súdom krivej výpovede.

20. Odvolatelia pokračovali, že súd nepochopiteľne postupuje v rozpore s CSP konkrétne § 273 a nevydáva rozsudok pre zmeškanie žalovaného, pričom zákonné podmienky citovaného ustanovenia boli splnené. Súd nepochopiteľne nevydáva rozhodnutie o žalobe podľa § 137a rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie. Žalobcovia 1 až 4 trvajú na tom, aby odvolací súd z dôvodu zmeškania lehoty konal tak, ako je ustanovené v CSP.

21. V ďalšej časti odvolania sa žalobcovia vyjadrili k intervenientovi v konaní. Poukázali na to, že žalobcovia 1 až 4 ani žalovaný nedali súhlas na vstup tejto tretej strany do konania, napriek tomu prvoinštančný súd uznesením povoľuje vstup intervenienta bez riadneho právneho odôvodnenia, súhlasu alebo oznámenia zo strany žalobcov, aj samotného žalovaného, pritom nemá preukázaný právny záujem na výsledku konania. Uvedeným konaním porušuje základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru pre žalobcov 1 až 4, ale aj žalovaného. Žalobcovia podávajú námietku na vylúčenie intervenienta a navrhujú odvolaciemu súdu, aby rozhodol o vylúčení intervenienta z konania, nakoľko okresný súd v rozpore s § 81 až § 88 CSP bez dostatočného odôvodnenia byť účastníkom v spore kde intervenient nemôže mať právny záujem na výsledku konania, rozhodol o jeho pripustení. Ako vysvetlenie odvolateľa uviedli, že BEKOR s.r.o. v rokoch od 27.2.2015 až 1.2.2021 – 6.5.2021 nepoznali žalobcu 1 až 4 ani žalovaného. K výstavbe novej polyfunkčnej budovy došlo od roku 2015 do 2019. Žalovaný ako aj žalobca 1 podali ešte v roku 2021 žalobu na určenie absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 6.5.2021, ktorou spoločnosť BEKOR nadobudla dotknuté pozemky od obce F. v dôsledku jej absolútnej neplatnosti. Na uvedenú skutočnosť žalobcovia upozornili prvoinštančný súd a žiadali, aby o tejto námietke začal konať ex offio. Intervenienta treba vylúčiť z konania zo zákona, nakoľko nemohol byť účastníkom sporu hlavne z dôvodu, že nová polyfunkčná budova bola postavená na základoch pôvodnej zničenej stavby a žalovaný ju zakúpil v roku

2015 iba za 5.000,- eur. Žalobcovia 1 až 4 z vlastných finančných prostriedkov, ktoré boli pred súdom zo strany piatich svedkov potvrdené, so súhlasom žalovaného v roku 2015 vyhotovili polyfunkčnú budovu v hodnote minimálne 450.000,- eur.

22. V ďalšej časti odvolania žalobcovia namietali závery súdu prvej inštancie v ods. 27 až 29 preskúmaného rozsudku, kde poukazuje na § 135b ods. 2 OZ v otázke spracovania cudzej veci na novú vec a nepochopiteľne poukazuje na označené judikáty. S týmto právnym výkladom žalobcovia nesúhlasia, z výpovedí piatich svedkov jednoznačne vyplýva, že práve žalobcovia z cudzej veci, čo bola zničená a mala maximálnu hodnotu 5.000,- eur a jej technický stav opísali svedkovia A. B. C. a H. J. I.. Dôkazom je tiež výsluch svedkov žalobcov 1 až 4, svedka H. J. I. a fotografie stavby pred a po výstavbe. Podľa odvolateľov súd a hlavne zástupca intervenienta viedli výsluch strán, teda žalobcov a svedka pod nátlakom a používali sugestívne a kapciózne otázky, k čomu odkázali na audionahrávku. Na základe tohto dôkazu je dôvod na vrátenie spisu na nové prejednanie. Tvrdenie súdu v ods. 26 napadnutého rozsudku je zavádzajúce, nakoľko súd nezákonne povolil vstup intervenienta, ktorý mal za to, že žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz o ich vlastníckom práve a takisto, že pôvodná stavba nezaničila, stále existuje a preto je vo vlastníctve žalovaného. Odvolatelia sa pýtajú ako môže okresný súd logicky a právne brať do úvahy také vyjadrenie od tretej osoby, ktorá v roku 2015 nemohla vidieť pôvodnú stavbu a použiť to ako argument na zamietnutie žaloby.

23. Ďalšie pochybenie súdu odvolateľa vidia v nevykonaní oboznámenia strán s obsahom predložených listinných dôkazov, keď súd oficiálne nedokončil dokazovanie, čo sa dá overiť z audionahrávky.

24. Následne odvolatelia namietali, že prvoinštančný súd jediného konateľa a spoločníka žalovaného (ktorým je žalobca 1) nevyzval k záverečnej reči. Rovnako na pojednávaniach súd opomenul vypočúť žalobcu 1 ako zástupcu žalovaného. To je tiež dôvod, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

25. Odvolatelia ďalej namietali, že súd sa v rozsudku nevysporiadal s otázkou vyjadrenia, výsluchu alebo záverečnej reči žalovaného s poukazom a ust. § 149 až § 151 CSP, pričom zdôraznil, že ak skutočnosť tvrdená jednou stranou sporu nie je spochybnená druhou stranou, považuje sa za nespornú (fikcia nespornosti).

26. Odvolatelia pokračovali, že súd v rozhodnutí porušuje vlastnícke právo žalobcov, v odôvodnenie rozsudku bez právnej opory vnucuje svoj právny názor na žalobcu 1 a 2, že nemôžu voľne nakladať so svojím majetkom – podielom na predmete sporu a nepochopiteľne popiera pravdivosť tvrdení vlastníkov peňazí. V tejto súvislosti poukázali na znenie čl. 20 Ústavy SR. Zdôraznili, že každý má právo vlastníť svoj oprávnené nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada. Podľa odvolateľov je nepochopiteľné na základe akého dôkazu súd dospel k záveru, že by v priebehu konania klamali svedkovia, či kópia kúpnej zmluvy v roku 2015, či kópia účtovnej uzávierky žalovaného ku dňu 31.12.2019, peniaze na výstavbu žalobcovia získali z peňazí v držbe rodiny C. – žalobcu 1 až 4, ktoré boli z vlastného zárobku, daru od A. B. C., ako aj z pôžičky z VÚB, a.s. Žalovanému Obec F. od 10.2.2021 zamedzila výkon prevádzky, nakoľko protiprávne areál obsadila a odovzdala termálne kúpalisko do rúk intervenienta. Štatutár Obce F. a deväť poslancov ako boli verejní činitelia a je dôvodné podozrenie, že založili organizovanú zločineckú skupinu a mali sa dopustiť zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 až 4 Trestného zákona a zároveň zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 až 4 Trestného zákona. Obec F. intervenienta úmyselne oklamala a podpisuje absolútne neplatný právny úkon zmluvu s hrubým porušením § 39 Občianskeho zákonníka, čo má za následok absolútnu neplatnosť tohto právneho úkonu. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Intervenient dňa 1.2.2021 a dňa 6.5.2021 podpisuje s predajcom Obec F. kúpnopredajnú zmluvu na nehnuteľnosti za kúpnu cenu 344.580,- eur, hoci reálna všeobecná hodnota je minimálne 2.500.000,- eur, kam žalovaný v rokoch 2015 až 2020 nainvestoval do areálu minimálne 737.190,- eur. Žalobcovia poukazujú na absolútnu neplatnosť predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 6.5.2021 a 28.11.2022. S uvedeným sa žalobcovia obrátili na Okresný súd v Galante a domáhali sa ex offo konania vo veci absolútnej neplatnosti právneho úkonu z odkazom na § 39 OZ a zároveň z uvedeného dôvodu namietal účasť intervenienta. Súdny musí na námietku účastníka ex offo brať do úvahy, že neplatný právny úkon

nespôsobí právne následky ani v prípade, že na základe neho došlo k vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Ako dôkaz bola pripojená kópia upovedomenia o postúpení sporu z Krajského súdu v Trnave sp. zn. 32Cob/40/2023 o určení neplatnosti právnych úkonov proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 26Cb/18/2021. Odvolatelia ďalej namietali nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazov. Technický stav stavby v roku 2015 bol zrelý na kompletné zbúranie až do skeletu – očistených múrov. Uvedené búracie práce žalobcov stáli minimálne 50.000,- eur. Pre odvolateľov je urážajúce tvrdenie, že rodina C. nedokázala preukázať, že disponovala finančnými prostriedkami na rekonštrukciu, resp. na komplet postavenie novostavby polyfunkčnej budovy. Rodina C. stavebné práce postupne financovala z rodinného rozpočtu, z daru od brata žalobcu 1 A. B. C., z úveru, na základe ktorého je záložné právo na nehnuteľnosti v prospech VÚB, a.s. Ako dôkaz označili LV č. XXXX kat. úz. D. a kópiu posledného výpisu VÚB o celkovej sume a zostatku úveru, ktoré k odvolaniu nie sú pripojené.

27. Odvolatelia ďalej namietali nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom vo vzťahu k výpovedi svedka žalobcu 1, ktorý vypovedal iba pravdu a nič nezamlčoval. Vypovedal tiež, že ešte v rokoch 2014 a 2019 odpredal svoj označený majetok spolu za 219.000,- eur (všetky dôkazy sa nachádzajú na katastrálnom úrade). Žalobca 1 je pritom právnikom, v minulosti sedem rokov pracoval na exekučnom úrade, kde mal slušný príjem a priebežne od roku 2002 aj podnikal a tak mal aj vlastné finančné zdroje a rovnako žalobkyňa 2 bola vždy zamestnaná a tak rodina C. patrili do solventnej skupiny obyvateľov. Rodina C. celkovo do areálu termálneho kúpaliska F. investovala reálne minimálne 900.000,- eur. Žalovaný v roku 2015 požiadal Obec F. o odpredaj časti areálu termálneho kúpaliska F., ako aj pozemkov predmetom sporu, poslanci to schválili, v roku 2016 opätovne, avšak k realizácii kúpnopredajnej zmluvy nedošlo.

28. Žalovaný prehlásil, že je ochotný prehlásiť pred súdom, že predmet sporu neprerábal a ani cent si z firemných peňazí na novú polyfunkčnú budovu neinvestoval a ako dôkaz poskytol účtovnú uzávierku spoločnosti Vektor EÚ, s.r.o., ku dňu 31.12.2019.

29. Odvolatelia tiež namietali, že súd bez odborného posúdenia, znaleckého posudku sa vyjadruje k hodnote predmetu sporu. Súd nemá znalosti v stavebníctve a konštatuje, že nedošlo ku konštrukčnej zmene pôvodnej úplne zničenej stavby, nedošlo komplet k zbúraniu. V rozsudku nepochopiteľne a neodborne konštatuje, že predmet sporu nie je nová stavba. Súd by k takémuto tvrdeniu musel mať oporu v odbornom posudku alebo znaleckom posudku. Tvrdenie súdu, že žalobcovia nepreukázali, že oni disponovali dostatočnými prostriedkami na kompletnú výstavbu novej polyfunkčnej budovy nemá opodstatnenosť a nezakladá sa na pravde. Takéto odôvodnenie nemôže byť dôvodom pre zamietnutie žaloby a keď má súd iný právny názor na rozdelenie spoluvlastníckych podielov medzi žalobcami 1 až 4 ako po 1 pre člena rodiny, tak súd má právo vyzvať alebo usmerniť žalobcov. Zopakovali, že žalobca 1 a 2 mali spoločný majetok a to pôžičku z banky, vlastné nehnuteľnosti, vlastné financie a dostali dar od A. B. C.. Zdôraznili, že vlastnícke právo je právnym poriadkom stanovená možnosť vlastníka vec držať, požívať a disponovať s ňou podľa vlastného uváženia v medziach zákona.

30. V závere odvolania žalobcovia žiadali odvolací súd, aby v prospech žalobcov rozhodol spravodlivo a po dôkladnom a podrobnom dokazovaní a aby bolo vykonané vyhodnotenie listinných dôkazov, zároveň aby bol zástupca žalovaného vypočutý. Opätovne poukázali na to, že prvoinštančný súd ignoroval CSP a nevydal rozsudok pre zmeškanie žalovaného. Navrhli, aby sa nehnuteľný majetok spravodlivo rozdelil medzi členov rodiny C. na každého v 1. Opätovne poukázali na tzv. fikciu nespornosti a potrebu vydania rozsudku pre zmeškanie žalovaného, ktorým žalobe vyhovie. Navrhli odvolaciemu súdu, aby záväzným pokynom zaviazal OS v Galante, aby vo veci rozhodol o žalobe podľa § 137a (CSP) rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie. Navrhli tiež odvolaciemu súdu, aby rozhodol o vylúčení intervenienta z konania, nakoľko okresný súd v rozpore s § 81 a § 88 CSP bez dostatočného odôvodnenia byť účastníkom, jeho vstup pripustil, hoci intervenient nemal a nemôže mať právny záujem na výsledku konania.

31. Žalovaný, ani intervenient odvolanie nepodali, k doručenému odvolaniu žalobcov sa písomne nevyjadrili.

32. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou - žalobcami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané

odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), d), f), g) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v intenciách podaného odvolania dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

33. Predmetom konania na základe žaloby podanej žalobcami 1 až 4 je určenie vlastníckeho práva žalobcov k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX v Správe katastra Šaľa, okres Šaľa, obec F., kat. úz. F. a to k stavbe súp. č. XXX – bufet - stojacej na parc. č. 4019/96 a č. 4019/21, vo vzťahu ku ktorej je ako vlastník v celosti zapísaný žalovaný.

34. Predmetom odvolacieho prieskumu, v rámci ktorého je odvolací súd viazaný nielen rozsahom odvolania, ale i odvolacími dôvodmi uplatnenými odvolateľmi, bolo posúdiť, či došlo k naplneniu odvolacích dôvodov tak, ako ich uplatnili odvolatelia v podanom odvolaní popísanom vyššie, so zameraním na ustálenie, či bolo preukázané vlastnícke právo žalobcov 1 až 4 každého v 1 k dotknutej nehnuteľnosti.

35. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, pričom nezistil existenciu žiadnych väd konania, ani rozhodnutia, ako sú vytýkané v podanom odvolaní a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, vychádzajúc z odvolacej argumentácie žalobcov, dopĺňa iba nasledovné:

36. Prioritne v podanom odvolaní žalobcovia namietajú, že prvoinštančný súd mal vo veci vydať rozsudok pre zmeškanie žalovaného, s poukazom na ust. § 273 CSP, keďže žalovaný bol v konaní pasívny.

37. V zmysle § 273 CSP súd môže aj bez nariadenia pojednávania rozhodnúť o žalobe podľa § 137a rozsudkom pre zmeškanie, ktorým žalobe vyhovie, ak

- a) uznesením uložil žalovanému povinnosť v určenej lehote písomne vyjadriť sa k žalobe v tomto svojom vyjadrení uviesť rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu, pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, a žalovaný túto povinnosť bez vážneho dôvodu nesplnil,
- b) v uznesení podľa písm. a) poučil žalovaného o následkoch nesplnenia takto uloženej povinnosti vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie,
- c) doručil uznesenie podľa písm. a) žalovanému do vlastných rúk.

38. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že vydanie kontumačného rozsudku pre zmeškanie žalovaného je možné len v sporoch o splnenie povinnosti v zmysle § 137a CSP. Jeho vydanie teda neprichádza do úvahy v sporoch podľa § 137 písm. b), c) a d) CSP, teda ani v prípade, ak bola podaná určovacia žaloba, teda žaloba o určenie, či tu právo je alebo nie je. Keďže v danom prípade bola podaná žaloba o určenie vlastníckeho práva žalobcov k nehnuteľnosti, teda určovacia žaloba, postup súdu podľa § 273 CSP teda vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného, je vylúčené.

39. Odvolatelia ďalej namietajú, že prvoinštančný súd pripustil vstup intervenienta do konania napriek tomu, že žalobcovia, ani žalovaný nedali na jeho vstup súhlas s tým, že vstup nebol riadne právne odôvodnený a nebolo to oznámené žalobcom a žalovanému. Zároveň navrhli odvolaciemu súdu, aby v odvolacom konaní rozhodol o vylúčení intervenienta z konania.

40. Podľa § 81 CSP intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania.

41. Podľa § 82 CSP intervenient vstupuje do konania z vlastného podnetu, alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním (ods. 1). Vstup intervenienta je prípustný počas celého konania (ods. 2). V podaní, ktorým vstupuje do konania musí intervenient okrem všeobecných náležitostí podania uviesť tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem na výsledku konania (ods. 3). Vstup intervenienta do konania súd oznámi stranám (ods. 4).

42. V zmysle § 83 CSP súd na návrh rozhodne, či je vstup intervenienta prípustný.

43. Z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 25.5.2023 doručeným prvoinštančnému súdu dňa 26.5.2023 (č.l. 77 a nasl.) intervenient oznámil vstup do konania na strane žalovaného. Prvoinštančný súd správne v súlade s citovanými procesnými ustanoveniami oznámenie intervenienta o vstupe do konania doručil žalobcom aj žalovanému (doručenky č.l. 100 a nasl.). Žalobca aj žalovaný v podaní zo dňa 31.7.2023 (č.l. 105 a n.) vyslovili nesúhlas so vstupom intervenienta. Následne prvoinštančný súd na námietku strán uznesením č.k. 22C/47/2022-203 zo dňa 10.8.2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.9.2023, rozhodol, že pripúšťa vstup spoločnosti BEKOR, s.r.o., do konania ako intervenienta na strane žalovaného, pričom svoje rozhodnutie v odôvodnení predmetného uznesenia aj riadne odôvodnil, v podstate tým, že intervenient ako vlastník pozemkov pod danou stavbou, má právny záujem na výsledku sporu.

44. Z vyššie označeného obsahu spisu vyplýva, že prvoinštančný súd v súlade s cit. ust. § 82 ods. 4 CSP riadne stranám oznámil vstup intervenienta do konania, na základe návrhu strán citovaným uznesením v súlade s § 83 CSP aj rozhodol, či je vstup intervenienta prípustný, pričom rozhodnutie náležite v súlade s ust. § 236 CSP aj odôvodnil. Z citovaných ustanovení tiež vyplýva, že súhlas strán nie je podmienkou vstupu intervenienta do konania a jeho vstup za splnenia zákonných predpokladov je možný aj proti ich vôli. Keďže predmetné uznesenie bolo vydané priamo sudkyňou a nie súdnym úradníkom, sťažnosť voči nemu nebola prípustná (§ 239 CSP). Zároveň s poukazom na ust. § 357 CSP zákon nepripúšťa odvolanie voči uzneseniu podľa § 83 CSP o neprípustnosti vstupu intervenienta do konania.

45. Iba pre úplnosť odvolací súd dodáva, že v zmysle § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej má vadu uvedenú v ods. 1 tohto ustanovenia, avšak iba za podmienky, že táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej, čo v danom prípade uznesenia o pripustení vstupu intervenienta do konania, nebolo splnené.

46. Žiada sa dodať, že CSP v ustanoveniach o intervencii v § 81 až § 88 CSP nepripúšťa vylúčenie intervenienta z konania, ako sa toho domáhajú odvolatelia. Intervencia zaniká buď vydaním uznesenia podľa § 83 CSP o tom, že vstup intervenienta nie je prípustný, alebo právoplatným skončením konania.

47. V rámci namietania záverov súdu, že v danom prípade nedošlo k spracovaniu cudzej veci na novú vec v ods. 27, 28 a 29 odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolateľa namietajú, že počas výsluchu žalobcov 2 a 3 súd, ale hlavne zástupca intervenienta viedli výsluch pod nátlakom a používali sugestívne a kapiózne otázky a svedkovia tak nedokázali reprodukovať reálny stav.

48. Z audiozáznamu z pojednávania prvoinštančného súdu zo dňa 10.8.2023, kde boli vypočutí žalobcovia 2 a 3, ktorý plne korešponduje so zápisnicou z pojednávania (č.l. 200 a nasl.) vyplýva, že ako žalobkyňa 2, tak aj žalobkyňa 3 vypovedali spontánne, žalobkyniam položila doplňujúce otázky iba sudkyňa a to žalobkyni 2 v akom stave je stavba aktuálne a žalobkyni 3, či si ona osobne brala úver v súvislosti s danou stavbou, pričom intervenient žiadne otázky žalobkyniam 2 a 3 nekládol. Tvrdenie odvolateľov, že súd, ale hlavne zástupca intervenienta viedli výsluch pod nátlakom a používali sugestívne a kapiózne otázky je tak ničím nepodložené.

49. Odvolatelia ďalej namietali, že súd neoboznámil strany s obsahom predložených dôkazov po dokončení výsluchov svedkov, oficiálne nedokončil dokazovanie.

50. Z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 16.1.2024 (č.l. 269 a nasl.), ktorá korešponduje s audionahrávkou vyplýva, že s poukazom na ust. § 204 CSP súd nevykonal dokazovanie prečítaním obsahu spisu, nakoľko všetky listiny v ňom založené boli stranami produkované, resp. im boli doručené, neboli spochybnené a vzhľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania by to bolo nadbytočné.

51. V zmysle § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina, alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

52. Odvolatelia v podanom odvolaní pritom nijako nekonkretizujú pri ktorých z listinných dôkazov neboli zákonné podmienky cit. § 204 CSP na nevykonanie dôkazu na pojednávaní splnené a odvolací súd takéto listinné dôkazy nezistil.

53. V odvolaní sa tiež namieta, že po tom, ako žalobca 1 ako splnomocnenec žalobcov 1 až 4 učinil záverečnú reč, súd ho nevyzval, aby učinil záverečnú reč aj za žalovaného, ktorého je jediným konateľom a spoločníkom.

54. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 16.1.2024 (č.l. 369 a nasl.) vyplýva, že súd v úvode zápisnice vyznačil prítomnosť na pojednávaní ako žalobcu 1 A. B. C., tak aj žalovaného Vektor EU, s.r.o. v zastúpení A. B. C.. V závere pojednávania, ako to vyplýva z príslušnej audionahrávky, prvoinštančný súd po poučení strán, že všetky dôkazy musia navrhnúť alebo predložiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania, sa obrátil na A. B. C.: „Máte právo záverečnej reči, páči sa.“ Na to A. B. C. (ako je označený aj v zápisnici bez prívlastku) predniesol záverečnú reč.

55. Z uvedeného je teda zrejmé, že súd vzal do úvahy, že A. B. C. na pojednávaní vystupuje jednak ako žalobca 1 a zároveň aj ako zástupca - štatutár žalovaného. Preto ak sa súd na A. C. obrátil s tým, že má právo záverečnej reči, bez toho, aby výslovne uviedol, či v mene žalobcu 1 alebo žalovaného, treba mať za to, že menovanému bolo umožnené predniesť záverečnú reč z titulu oboch svojich postavení v konaní. Odvolací súd jeho toho názoru, že nedošlo k žiadnemu procesnému pochybeniu, ak sa súd za danej situácie neobrátil s výzvou na záverečnú reč na tú istú osobu A. B. C. raz ako na žalobcu 1 (zastupujúceho tiež ostatných žalobcov) a následne potom tiež osobitne aj ako na zástupcu žalovaného. B. C. bol poskytnutý priestor na prednesenie záverečnej reči či už ako žalobcovi 1 alebo zástupcovi žalovaného. Podľa audionahrávky a zápisnice z predmetného pojednávania sa A. B. C. možnosti ďalšej záverečnej reči (v mene žalovaného) ani nedomáhal. Uvedeným procesným postupom súdu preto nebolo porušené ust. § 182 CSP.

56. K námietke odvolateľov, že súd opomenul vypočuť A. B. C., ako zástupcu právnickej osoby žalovaného, je potrebné poukázať na ust. § 195 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd môže nariadiť výsluch strany o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo len na návrh a len vtedy, ak ich nemožno preukázať inak. Odvolatelia pritom netvrdia, ani že strany návrh na vykonanie takéhoto dôkazu podali (a súd im nevyhovel). Tým, že súd v konaní nevykonal výsluch zástupcu žalovanej strany, teda nedošlo k žiadnemu procesnému pochybeniu, ako to tvrdia odvolatelia a nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

57. Následne odvolatelia s poukazom na ust. § 149, § 150 a § 151 CSP namietajú, že súd mal vychádzať z fikcie nespornosti. Odvolatelia pritom neuvádzajú a nijako bližšie nešpecifikujú, o ktoré nesporné skutkové tvrdenia sa má jednať.

58. V zmysle § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné.

59. Podľa § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

60. Podľa citovaného § 151 ods. 1 CSP, ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V sporovom konaní, ale súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Tieto si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritornom rozhodnutí. Podľa komentára k Civilnému sporovému poriadku:

Števček a kol. Civilný sporový poriadok: Praha, C.H.Beck, 2016, 573s, ak zákon v citovaných ustanoveniach používa pojem „nesporné tvrdenia“ a „zhodné tvrdenia“ oba pojmy sú významovo totožné. Preto osvojenie nesporných skutkových tvrdení strán súdom má výnimku vtedy, ak existuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (v danom prípade obsahom spisu daná). Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 246/2019, podľa záverov ktorého pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Prvoinštančný súd preto správne vychádzal z výsledkov vykonaného dokazovania.

61. K ďalšej námietke odvolateľov je potrebné uviesť, že pre posúdenie vlastníckeho práva k dotknutej stavbe je bez významu, či vlastníkom pozemkov, na ktorých táto stavba stojí, je Obec F. (ako to tvrdia žalobcovia) alebo intervenient (ako to je zapísané v katastri nehnuteľností). Táto otázka bola vo vzťahu k predmetu sporu irelevantná i s poukazom na to, že v zmysle § 120 ods. 2 OZ stavba nie je súčasťou pozemku.

62. Odvolatelia v podanom odvolaní uvádzajú, že predkladajú ako dôkaz LV č. XXXX, k.ú. D. (na preukázanie záložného práva v prospech VÚB, a.s.), a kópiu posledného výpisu z VÚB o celkovej sume a zostatku úveru, ktoré ale k odvolaniu nepripojili. Odhliadnuc od toho prostriedky procesného útoku, ku ktorým v zmysle § 149 CSP patria i návrhy na vykonanie dôkazov, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možnosť odvolanie použiť iba za taxatívne vymenovaných predpokladov v ust. § 366 písm. a) až d) CSP (ak sa týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie), ktorých naplnenie odvolatelia ani netvrdia, nie to ešte preukazujú, v dôsledku čoho takéto novoty v odvolacom konaní sú diskvalifikované a odvolací súd na ne nemôže prihliadať.

63. Odvolatelia tiež namietajú podľa nich nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazov súdom.

64. Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

65. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania v sporovom konaní je ustanovenie § 132 ods. 1 CSP v spojení s § 185 a nasl. CSP.

66. Uvedené ustanovenia stanovujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

67. Ako to správne v odôvodnení preskúmaného rozsudku ustálil prvoinštančný súd, v danom prípade, vychádzajúc z obsahu žaloby a tvrdení žalobcov, mohli žalobcovia nadobudnúť vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti iba v súlade s ust. § 135b ods. 2 OZ (v spojení s ust. § 132 ods. 1 OZ) a to spracovaním cudzej veci na novú vec, pričom podľa preukázaného boli nesporne nedobromyseľní, keďže im bolo a muselo byť známe, že predmetná stavba im nepatrí, čo napokon ani nebolo v odvolaní namietané. Na žalobcoch teda spočívalo dôkazné bremeno preukázať, že došlo k spracovaniu pôvodnej nehnuteľnosti na novú stavbu a zároveň kumulatívne, že to boli práve žalobcovia v podiele každý po 1, kto spracoval cudziu nehnuteľnosť na novú. Výsledkom spracovania veci musí byť následne vznik novej veci, teda nesmie ísť len o úpravu alebo opravu cudzej veci, pričom predmetom spracovania musí byť cudzia vec ako celok, nie teda len jej časť. Podľa ustálenej súdnej judikatúry, na ktorú poukázal aj prvoinštančný súd, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa ani v danom prípade, najmä publikovaného judikátu

NS SR pod R 29/1989 rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/22/2005, o nadobudnutie vlastníckeho práva k spracovaniu cudzej veci môže ísť iba v prípade, keď sa rekonštrukciou stavby vykonajú také zmeny jej základných stavebných prvkov, že nepochybne ide o vytvorenie novej veci (stavby) a nadobudnutie vlastníctva k spracovanej stavbe je možné len pokiaľ pôvodná stavba zanikla, pričom zánik stavby v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestane byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. Prístavba, nadstavba, ani iné stavebné zmeny, a už vôbec nie stavebné opravy a úpravy zásadne nič nemenia na vlastníctve nehnuteľnosti. Podporne je možné poukázať tiež na rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo/1506/2008, podľa ktorého nadzemná stavba zaniká a prestáva byť vecou v právnom zmysle vtedy, ak už nie je zrejmé dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia pôvodnej stavby, t.j. spravidla deštrukciou obvodového muriva pod úroveň stropu nad prvým podlažím, obvykle pri súčasnom odstránení muriva priečok. Obdobný záver prijal aj NS SR vo veci pod sp. zn. 3Cdo/188/1996, ZSR č. 29/1999, podľa ktorého za demoláciu stavby, kedy vec prestáva existovať v zmysle práva, treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia.

68. Vychádzajúc z uvedeného prvoinštančný súd potom správne (najmä v ods. 30 odôvodnenia preskúmaného rozsudku) skonštatoval, že žalobcovia neunesli svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázali, že došlo k zániku pôvodnej stavby, teda že došlo k takej deštrukcii pôvodnej stavby, že nebolo poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia pôvodnej stavby. Z predložených fotografií je vidieť iba to, že bola vykonaná nadstavba a prístavba a že pôvodná stavba nezanikla, zostala zachovaná. Prvoinštančný súd pritom správne v predmetnom odseku odkazuje na výpovede žalobcov 1, 2 aj svedka H. I., z ktorých nevyplýva zánik pôvodnej stavby v takom rozsahu, že by nebolo zrejmé dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia stavby pôvodnej. Prvoinštančný súd teda na základe vykonaného dokazovania prijal správny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje na dané odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku, že žalobcovia neunesli svoje dôkazné bremeno, keď nepreukázali, že došlo k spracovaniu cudzej nehnuteľnosti – stavby na novú vec.

69. Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania bolo potom nevyhnutné sa stotožniť aj so záverom súdu prvej inštancie, že nadväzne neunesli ani dôkazné bremeno v preukázaní tvrdenia žalobcov, že to boli oni, kto vykonali nadstavbu a prístavbu spornej nehnuteľnosti a že na to použili prostriedky z pôžičky, z hypotekárneho úveru, z vlastných finančných zdrojov, z darovaných finančných prostriedkov od brata žalobcu 1. Zároveň takisto ničím nepreukázali, akou mierou sa ten ktorý žalobca mal podieľať na spracovaní danej veci, a že to bolo práve v rozsahu každého po 1. Na tieto svoje tvrdenia žalobcovia nepredložili ani nenavrhlí žiaden dôkaz.

70. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

71. S poukazom na vyššie uvedené odvolacím súdom, v spojení s odôvodnením preskúmaného rozsudku súdom prvej inštancie, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie žalobcov, odvolací súd potom napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokových vecne správny včítane závislých, vzhľadom na spôsob prvoinštančného rozhodnutia správnych a odvolacími dôvodmi ani osobitne nenapadnutých výrokov II. a III. o náhrade trov konania, s použitím § 387 CSP, potvrdil.

72. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

73. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

74. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

75. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému a intervenientovi stojacemu na jeho strane vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

76. Z obsahu spisu ale vyplýva, že v danom prípade boli žalovaný aj intervenient v odvolacom konaní pasívni, nevykonali žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnili, ani nevyčísliť a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd preto žalovanému a intervenientovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom nepriznal (i s poukazom na R 72/18).

77. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).